

Sneeuwkloddendag op Texel

Maart 2011

De hobby van een sneeuwklokjesverzamelaar houdt nooit op, telkens ontstaan wel weer nieuwe variëteiten

Het sneeuwklokje (*Galanthus*) komt van oorsprong niet voor in Nederland, dus ook niet op Texel. Al kun je dat bijna niet geloven als je in het prille voorjaar door de bossen van Nationaal Park De Dennen wandelt. Dit park is een paradijsje voor gepensioneerd basisschool-directeur Nieteke Roeper, die jaren geleden tijdens een tuinreis naar Engeland besmet raakte met het 'sneeuwklokjesvirus'. Inmiddels verzamelt ze met passie. Nieteke: "Ik verzamel niet alleen 'levende' exemplaren - er staan zo'n

veertig soorten in mijn tuin, waarvan 'Mrs. Thompson' met twee bloemetjes aan één steeltje een van mijn dierbaarste is - maar ook serviezen, schaalpjes, lepeltjes en vorkjes. En postzegels met afbeeldingen van sneeuwklokjes. Ik heb een grote kast vol 'galanthofilia'."

UIT DE RIVIERBEDDING

Nieteke is dan ook dolgelukkig dat een Texelse kweker de sneeuwklokjes destijds op het eiland heeft gebracht. Nieteke: "Zwan, een opkoper, ontdekte in de jaren dertig van de vorige eeuw in het Franse La Charite, een plaatsje tachtig kilometer ten zuiden van Tours, velden vol sneeuwklokjes. Die groeiden daar massaal in de rivierbedding; ze waren waarschijnlijk bij overstromingen vanuit de bergen meegedreven. Piet Kikkert, de vader van de huidige sneeuwklokjeskweker Nanning Kikkert, had wel oren naar een nieuwe collectie bolletjes en ging met een tot camper omgebouwde bus op pad. Hij

kwam terug met een wagen vol sneeuwklokjes, maar dreigde de laatste boot te missen. Een dag langer het loof van de bolletjes in de opslag laten broeien, zou desastreus zijn, want dan drogen de bolletjes uit en is het moeilijk ze weer in bloei te krijgen. Dus werd er vanuit Alkmaar gebeld met het dringende verzoek de boot te laten wachten. En dat lukte!" Omdat de teelt van sneeuwklokjes enkele jaren duurt, vroeg hij toestemming aan Staatsbosbeheer om de nieuwelingen in het bosrijke gebied rond De Koog uit te planten. "Aan hem hebben we het dus te danken dat je nu in het voorjaar in Nationaal Park De Dennen hele plakken sneeuwklokjes ziet."

Sneeuwklokjes hebben behoefte aan kalk en mineralen, maar dat bood de bodem in De Dennen niet. "Daarom strooiden de kwekers jaarlijks magnesiumhoudende kalk", verklaart Nieteke. "Uitdunnen, rooien, en het verwijderen van opschot van boompjes had bovendien een

gunstig effect op de teelt: sneeuwklokjes houden van een beetje 'gerommel'. Ze hebben namelijk de neiging om clusters te vormen, waardoor ze elkaar uiteindelijk gaan verstikken. Daarom is het goed ze eens in de paar jaar te rooien, te splitsen en de jonge bolletjes opnieuw uit te planten."

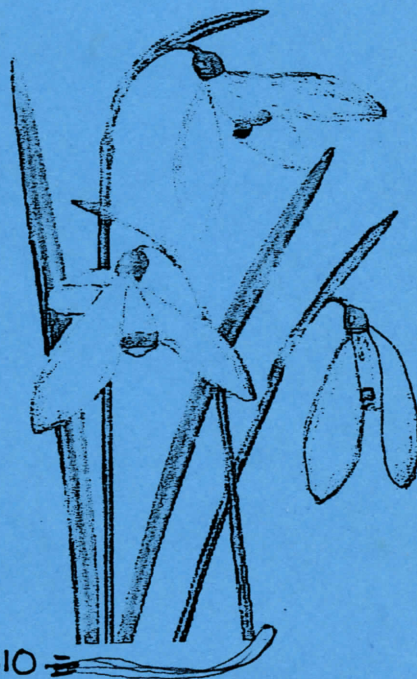
SNEEUWKLOKJESBOS

Inmiddels komen op Texel allerlei verschillende soorten sneeuwklokjes voor. Naast de 'gewone' *Galanthus nivalis*, die in principe uit Frankrijk komt en waaruit ondertussen veel nieuwe cultivars zijn gekweekt, zie je op het eiland ook de gevulde, de *Galanthus nivalis flore pleno*. Nieteke: "Die komt oorspronkelijk van landgoederen in Schotland en is zo'n vijftien jaar geleden naar Texel gehaald."

Het uitgangspunt van het kweken van de Franse 'nivalissen' op Texel was altijd eenvormigheid; afwijkende exemplaren werden weggegooid.

Nieteke: "Dat is jammer, want anders hadden we nu waarschijnlijk wel een *Galanthus* 'Texel' of een *Galanthus* 'Kikkert' gehad... Vandaag de dag wordt een verzamelaar lyrisch als er een bijzondere variëteit opkomt. Zo zijn er in de loop der tijd meer dan achthonderd soorten ontstaan. En daardoor houdt de hobby van een sneeuwklokjesverzamelaar nooit op."

De beste plek voor het kweken van sneeuwklokjes op Texel is nu in de Eierlandpolder, een gebied in het noorden van het eiland met een kalkrijke bodem. Nieteke: "Als je daar in het voorjaar naartoe gaat, zie je werkelijk velden met lange rijen bloeiende sneeuwklokjes, altijd een fascinerend gezicht. Al over het eiland rondrijdend, zie je ze niet alleen daar en in de bossen van park De Dennen, maar ook in de boomsingels bij boerderijen en gewoon in de berm langs de kant van de weg. Ja, de 'overkanters' hebben het hier op Texel duidelijk naar hun zin."

≡ dit artikel stond in "Seasons" januari 2010 ≡

Stinzenplanten op Texel

In Maart kunnen we weer overal bloeiende vroege bolgewassen zien : sneeuwkllokken, lenteklokken, winter-aconieten, krokussen, vroege narcissen. Het merendeel van deze soorten hoort bij een groep planten die vaak omschreven wordt als "stinzenplanten". De naam komt van het friese woord "stins", dat is afgeleid van "stenen huis".

Het gaat om niet-inheemse sierplanten die inmiddels in Nederland zijn ingeburgerd en in verwilderde staat groeien in tuinen van heren huizen, pastoriën, kerkhoven, buitenplaatsen, op stadswallen en in parken. Het woord "stinsplant" werd voor het eerst gebruikt door de friese botanicus J. Botke in 1923, en weldra door andere planten liefhebbers overgenomen om deze speciale groep cultuur planten te omschrijven.

Deze bijzondere planten komen overigens overal in Nederland voor, waar ze sinds de 19^e eeuw zijn aangeplant ter versiering van de tuinen van welvarende burgers. Ze komen hoofdzakelijk uit midden- en zuid Europa, en gedijen vooral op humusrijke-, leem- en kalkhoudende gronden. We vinden ze in Nederland daarom vooral op klei-gronden, in het rivierengebied en in de kalkrijke duinen, weinig of niet op zure grond.

Ook op Texel groeien stinzenplanten, op sommige plaatsen heel veel zelfs, en veel Texelaars hebben ze ook in hun tuin. Sommige soorten werden en worden hier gekweekt (sneeuwkllokken, boshyacinten, Turkse lelies, krokus) en we zien ze vaak nog groeien op plekken waar ze vroeger gekweekt werden, zoals bijv. in het Texelse bos en bij de Cocksdoorp.

Bij de teelt in het bos werd de grond bemest met kalk en kunstmest. Met de import van sneeuwkllokken uit Frankrijk kwamen ook allerlei andere kalkplanten mee. Zo zien we nu hier en daar in Texelse bosjes en in sommige bermen verwilderde aronskelken groeien, voorjaarshelmbloem, blauwe druifjes, bosanemonen, enz.

Staats Bos Beheer heeft de kontrakten met sneeuwkllokken kwekers niet verlengd, zodat de kweek van sneeuwkllokken in het Texelse bos is gestopt. Daardoor worden de groeiplaatsen niet meer bemest met kalk en wordt ook de opslag van bramen en esdoorn zaailingen niet meer gecontroleerd. We mogen verwachten dat op den langen duur de sneeuwkllokken in het bos zullen verdwijnen. Bij de Cocksdoorp groeien ze nog massaal, en mogelijk zullen ze daar blijven doordat daar (kalkhoudende) klei in de ondergrond zit.

Voor diegenen die graag zelf stinzenplanten in hun tuin willen, en ook wel graag nieuwe soorten willen uitproberen, hier mijn ervaringen.

Sommige van deze soorten kunnen zich snel vermeerderen doordat ze sterk uitstoelen en uitzaaien. Daardoor kunnen ze opdringerig zijn en een plaag worden in de siertuin. Het is geen wonder dat deze planten zich blijvend in Nederland hebben gevestigd : ze winnen het van de meeste andere planten. Je kunt deze soorten maar beter NIET in je eigen tuin planten, want er is een risico dat je er nooit meer vanaf komt. Bijvoorbeeld : boshyacinten, daslook, driekantlook, vogelmelk. Ook kleine soortjes, die eigenlijk best heel mooi zijn, kunnen toch zo talrijk worden dat ze de tuin veroveren ten koste van andere mooie planten : bijvoorbeeld blauwe druifjes, sneeuwroem, scilla bifolia rosea en boerencrocus. Zulke plantjes groeien ook op hun natuurlijke standplaatsen in grote aantallen en bedekken dan grote oppervlakken.

Er zijn ook wel beschaafde soorten krokus, scilla's en druifjes, die niet zo opdringerig zijn en toch mooi, zodat ze kunnen bijdragen aan de verfraaiing van "stinzen-tuinen".

Sneeuwkllokken.

De gewone sneeuwkllok (*Galanthus nivalis*) is al heel lang als stinzenplant bekend. Maar er zijn ook andere echte soorten sneeuwkllokken die hier willen groeien : de

vroegbloeiende Turkse sneeuw klok *Galanthus elwesii* met brede blauwgroene bladeren en de groenbladige *Galanthus woronowii*. Beide soorten groeien in de NIOZ bosjes. Het geplooid sneeuw klokje, *Galanthus plicatus*, kan zich hier vermoedelijk ook wel vestigen. *Galanthus elwesii* valt vooral op omdat ze groter is dan de gewone sneeuw klok en vroeger bloeit (eind Januari en Februari). Dat betekent wel dat deze soort hier al helemaal geen zaad kan maken : zo vroeg vliegen er echt geen bijen, en daar zijn ze wel van afhankelijk. Ik zie bij *G. elwesii* in de NIOZ bosjes nooit bessen. In de tuin maken ze, na kruis bestuiving met een penseeltje, wél bessen met zaden.

Er zijn in totaal wel 10 echte soorten sneeuw klokken. De meeste soorten groeien in het midden Oosten in de omgeving van de Kaukasus. Ze zijn lang niet allemaal winterhard.

Lenteklokken (*Leucojum vernalis*) stellen dezelfde eisen als sneeuw klokken, het zijn allebei kalkplanten. Ze doen het hier ook heel goed en bloeien in de NIOZ bosjes in Maart met een spectaculair tapijt van bloemen. Ze planten zich ook op dezelfde wijze voort als sneeuw klokken, maar worden evenzo vaak niet bestoven omdat ze zo vroeg bloeien, als er nog vrijwel geen bijen vliegen. In Mei hebben ze grote groengele bessen met wittige zachte zaden die niet mogen uitdrogen.

De **zomerklok** (*Leucojum aestivum*) wil hier ook wel groeien, maar plant zich in de NIOZ tuin niet voort. Ze bloeien in April-Mei, maar maken geen rijpe bessen. Ze worden dus kennelijk niet bestoven. Ik weet niet waarom niet, in de tuin maken ze wel bessen met grote zwarte zaden.

Groeiomstandigheden voor stinzenplanten

Vrijwel alle soorten blijken uitgesproken kalkplanten. Die kunnen alleen in grotere wilde heemtuinen groeien als er kalk of (kalkhoudende) leem in de ondergrond zit. Dat is op Texel alleen in het Hoge Berg gebied en misschien in oude zeelei gebieden aan de Oostkant van Texel ?

De NIOZ tuin is zo'n soort heemtuin. Bij de inrichting zijn sommige plekken kalkrijk gemaakt met schuimaarde (afval produkt van de bietsuiker bereiding, veel in landbouw gebruikt).

Ziekten en plagen.

Niet alleen de groei omstandigheden, zoals water, nutrienten, humus, leem, kalk, enz., bepalen of bepaalde planten hier in verwilderde staat in grote tuinen kunnen groeien. Ook opvreter zoals slakken, wormen en insecten (leliehaantjes, Snuitkevers, Narcissenvlieg) bepalen of een nieuw soort plant zich hier kan vestigen.

Concurrentie met andere planten kan een rol spelen. Sommige soorten groeien goed in de tuin omdat we de concurrentie door wieden weghouden. In de vrije wildbaan worden diezelfde planten in de kortste keren overwoekerd. In de NIOZ bosjes dreigen de stinzenplanten overwoekerd te worden door bramenstruweel en klimop. Ook sterkgroeiende planten als hondsdraf, bonte dovenetel, zevenblad, brandnetel, fluitekruid en speenkruid kunnen geduchte concurrenten zijn. Bestrijden van deze plant in een grote heemtuin (zoals bij het NIOZ) is onbegonnen werk. Een oorzaak voor de sterke groei in de NIOZ bosjes van dit soort planten blijkt vogelpoep te zijn : iedere zomer komen honderden kauwen slapen in de bomen en die poepen alles onder . Wat dat betreft is de Havik onze grote vriend, die doet er af en toe wat aan !

In ieder geval kunnen kleine bolletjes zoals sneeuwklommen, lenteklommen, kievitseitjes en scillas slecht tegen schoffelen : dan verdwijnen ze vaak. Veel mooie begroeiingen van stinzenplanten in Friesland zijn verdwenen doordat plantsoenen diensten alles netjes "opruimden" bij de kerk of het kerkhof.

Kweken van stinzenplanten : stekken of zaaien ?

Wanneer we pollen sneeuwklommen opgraven, in afzonderlijke bolletjes uitsplitsen en uitplanten, dan groeit ieder bolletje in een paar jaar uit tot een polletje. Als we die weer uitgraven en opsplitsen en dat in de loop van een aantal jaren herhalen, dan heb je tenslotte een tuin vol met duizenden sneeuwklommen. Al die sneeuwklommen zijn stekken van elkaar, het zijn "klonen", en samen vormen al die plantjes één reusachtige plant. In de bollen kwekerij worden de meeste gangbare "soorten" of variëteiten op dezelfde wijze door klonen vermeerderd. Aangezien Sneeuwklommen, Narcissen, Tulpen en Lelies niet aan zelfbestuiving doen, kunnen identieke planten van één variëteit elkaar niet bestuiven. Er zijn twee erfelijk verschillende planten nodig om tot kruisbestuiving te komen. Als dus de hele tuin vol staat met gestekte sneeuwklommen zullen er nooit bessen met zaden kunnen ontstaan, ook al vliegen er bestuivende bijen rond.

De sneeuwklommen in het Texelse bos zijn oorspronkelijk afkomstig uit Frankrijk, van niet-gekweekte planten. Die zijn niet allemaal identiek en kunnen dus wél elkander bestuiven. Toch gebeurt dat nauwelijks omdat ze te vroeg bloeien, als er vrijwel geen bijen vliegen. In Juni kun je wel wat gele bessen vinden, maar veel minder dan het aantal bloemen dat in Maart te zien was.

Eind Februari en begin Maart kan de tuin al een zee van bloemen zijn : sneeuwklommen, lenteklommen, winteraconieten, crocussen, cyclamen, scillas, vroege narcissen, enz. Alles bij elkaar wel 10 verschillende soorten planten. Als we alle bloeiende planten om ons heen een emotionele waardering geven van 100 %, dan heeft ieder van die 10 soorten een waarde van 10 %.

In de hoogzomer kunnen we meer dan 200 soorten bloeiende planten om ons heen zien, en dan heeft iedere bloeiende soort een emotionele waarde van maar 0,5 % : als er 10 soorten verdwenen zouden zijn zou je dat nauwelijks merken.

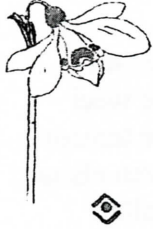
Daarom hebben vroegbloeiende bolgewassen voor de meeste mensen een grote emotionele waarde : ze laten zien dat de Winter voorbij is en dat er weer een Zomer aankomt. Dat verklaart waarom er zo'n levendige handel is in deze bolgewassen en waarom er clubs van liefhebbers zijn, zoals de "Galanthophielen", die zich heel intensief met sneeuwklommen bezig houden.

Resumerend : de reden waarom zo weinig nieuwe bolgewassen zich als stinzenplanten hier kunnen vestigen, is omdat het meestal kalkplanten zijn uit gebieden met een landklimaat. Ze hebben kalk nodig en/of klei in de ondergrond. Ze zijn aangepast aan strenge winters en hete droge zomers en kunnen daardoor slecht aarden in het extreme zeeklimaat op Texel. Ook al lijken sommige soorten zich bijzonder goed te vestigen en talrijk te worden in speciale heemtuinen (zoals bijv. in de NIOZ tuin), dan is het maar de vraag : voor hoe lang ? De kans is groot dat er na 100 jaar niets meer van terug te vinden is en dat alles overwoekerd is door bramen, klimop, zevenblad en fluitekruid. Dat hoeft ons er niet van te weerhouden gewoon door te gaan met het spelen met deze plantjes en de wereld om ons heen een klein beetje te versieren. Niemand kan weten hoe onze wereld er over 100 jaar uit ziet: wie dan leeft, die dan zorgt.

Mark Fonds

De soorten die op
Texel gekweekt worden:

Galanthus nivalis. Met een kleine groene tekening op de binnenste bloembladen en een groengrijs blad dat boven de bol tegen elkaar sluit. Zie tekening.

Galanthus nivalis "Flore Pleno". Het dubbele sneeuwkllokje. Met meerdere bloemblaadjes en ook meerdere binnenste bloemblaadjes met een groene tekening. Ook deze zacht groene bladen sluiten boven de bol tegen elkaar.

Galanthus elwesii. Het grote sneeuwkllokje vind je niet op Texel, maar deze soort wordt veel in tuincentra verkocht. De tekening op de binnenste bloemblaadjes kan verschillend zijn, met één of twee groene tekeningen. Het blad is ook zachtgroen, maar het sluit boven de bol om elkaar. Zie tekening.

- Bloeiende sneeuwkllokjes zijn prima in het voorjaar te poten, gedroogde bolletjes in het najaar.
- Gewone enkele sneeuwkllokjes zijn het beste voor verwildering. Enkele zaaien zich uit, dubbele vermeerderen zich alleen vegetatief en zijn gevoeliger voor concurrentie.
- Bemesting is niet nodig, al houdt de sneeuwkllok niet van zure grond. Bekalken kan daarom zinvol zijn.
- Kies plaatsen die in het vroege voorjaar zonnig zijn, maar waar in de zomer schaduw valt, dus open loofbos.
- Poot ze een centimeter of zes diep en telkens een paar centimeter van elkaar.
- Maai pas als het loof is afgestorven en het zaad gevallen: tweede helft mei, juni.
- Na een paar jaar is het zinvol om groepen kllokjes te dunnen, dat wil zeggen rooien en breder uitplanten. Zo helpt u de verspreiding en voorkomt u weggroten.

Programma voor de sneeuwklokken dag op Texel zaterdag 12 maart 2011

10.00 uur: Ontvangst met koffie bij het parkeerterrein van het NIOZ (kon. nederlands inst. voor zeeonderzoek) vlak bij de veerboot en aansluitend een rondleiding door dr. Mark Fonds in het duinbosje. Landsdiep 4, 1797SZ Den Hoorn. Route zie bijlage.

11.15- 12.00: Bezoek aan de sneeuwklokken kweker in de Prins Hendrikpolder. Verkoop van sneeuwklokjes.

12.15- 13.45: Lunch in De Worsteltent aan de rand van het bos. Met een kort verhaal van Akkie v.d. Kerkhof Kikkert die met haar vader mee reisde naar Frankrijk om er sneeuwklokken op te halen. Smitsweg 6, 1791PG Den Burg.

14.00-14.30: Wandeling in het bos bij de sneeuwklokjes.

14.35: Naar Hans en Nieteke Roeper, Spangerweg 16. 1793 EH De Waal. Bezoek aan de sneeuwklokjes collectie en High Tea. (verkoop van galantofilia). Afsluiting omstreeks **16.40** Vertrek boot **17.00 uur**. Deze verzorgde dag kost **€35.00 per persoon**. Bij het lunchadres rekenen wij af en het liefst contant. Wij hopen op een gezellige dag met goed weer. Hartelijke groeten van Nieteke Roeper en Gerda Bloem (tel. 06 53535810).

Route vanaf de veerboot naar het eerste adres:

Landsdiep 4.

Houdt bij het verlaten van de veerboot rechts aan en ga de eerste weg nr.1 rechts af het Landsdiep op.

Volg deze weg tot **het Nioz instituut**. Daar ontmoeten wij elkaar om **10.00 uur**. Parkeren langs de weg.

Tweede adres: Amaliaweg 11

Terug naar de stoplichten en tweede weg nr 3 rechts af.

**Lunchadres: de Worsteltent, Smitsweg 6,
1791PG Den Burg**

Terugrijden en rechts af De Pontweg op richting Den Burg. Bij weg nr. 5 links af(Zuidhaffel). Aan het einde links af en direct weer naar rechts (Driehuizen). Doorrijden en aan het einde van de weg rechts af (de Westerweg) en neem de eerste weg links (de Smitsweg) . Aan het eind van de weg is de Worsteltent.

Wandeling; Links af De Rozendijk op. Bij de kruizing rechts af richting Westerslag. Parkeren bij snackbar "Het Turfveld" net voordat je het bos uitrijdt aan de linkerkant.

**Hierna naar; Nieteke en Hans Roeper Spangerweg 16,
1793EH De Waal.**

Terug rijden naar De Westerweg. Neem op de Westerweg de tweede afslag links. Akenbuurt. Neem op de rotonde(10) de tweede afslag richting **Oosterend en De Cocksdorp**. Neem daarna de tweede weg rechts richting **Oosterend en De Waal**. Doorrijden tot de rotonde bij **De Waal**. Op de rotonde de tweede afslag nemen richting **Oosterend**. Daarna de **eerste weg rechts: De Spangerweg**. Bij de T splitsing wonen Nieteke en Hans.

Het NIOZ is omstreeks 1968-1970 van Den Helder verhuisd naar de zuidpunt van Texel, in polder het Horntje tussen de oude dijk en de nieuwe delta dijk. Aanvankelijk bivakkeerden de onderzoekers en het hulp personeel in noodgebouwen. Omstreeks 1970 werden het Zeewaterlab en de Haven gebouwen geplaatst en omstreeks 1975 werd het definitieve Hoofdgebouw neergezet als een lange rij geschakelde laboratoria, in West-Oost richting evenwijdig aan de dijk. Achter dit gebouw werd het terrein van ongeveer 2-3 ha ingericht als "Natuurtuin". Met groot materiaal werden zandduinen gemaakt en aan de Noordzijde van het gebouw werd in het vlakke weiland een grote ondiepe vijver gegraven, uitlopend op een drassige weide.

Zo zien we nu aan de noordgrens van het NIOZ terrein een hoge (Delta) dijk die overgaat in een diep dal, waarachter een hoog zand duin verrijst dat weer afloopt naar een dichtgegroeide plas. Het zand duin sluit aan op de duintjes ("Nollen") aan weerszijden van de Mokbaai en bij de TESO Veerhaven, maar is dus geheel kunstmatig opgebouwd. Op het zand is een top laag aangebracht van de aarde die vrijkwam bij het uitgraven van de vijver. Na afloop is het hele terrein ingezaaid met gras en het personeel heeft gezamenlijk enige duizenden boompjes geplant.

In 1975 kwam er meteen een heel droge zomer, zodat een deel van de boompjes al direct het eerste jaar verdorven en horizontaal langs de ramen voorbij kwam vliegen. Maar er bleven genoeg boompjes over, zodat er nu, na 35 jaar, toch al flink wat bossages om het gebouw staan. Aan de zuidkant is het terrein erg droog en blootgesteld aan de Westen wind, waardoor de boompjes klein en kwarrig blijven. Maar aan de Noordkant wordt het terrein beschermd door het langgerekte gebouw en door de Deltadijk, zodat daar veel bomen toch al mee dan 10 m hoog zijn

Onder de bomen op het noordelijke zandduin, grenzend aan de vijver, zijn in de loop van 30 jaar vele soorten bolgewassen en andere bijzondere planten gepoot. Het was de bedoeling een soort "stinzenplanten" begroeiing te krijgen en op het drassige weiland aan de Oostkant een "Orchideeën weide" vergelijkbaar met Drijvers Vogelweid De Bol.

De aangeplante bomen waren vooral wilgen, elzen, essen, eiken, abelen, meidoorns, vogelkers, spaanse aak, lijsterbes, krenteboompje, wilde appel, zuurbes en gelderse roos. Onder de bomen groeien nu ongeveer 30 verschillende soorten bolgewassen, waaronder ook 3 verschillende soorten sneeuwkllokken (*Galanthus nivalis*, *G. elwesii* & *G. woronowii*), en ongeveer 30 soorten andere planten waaronder ook bijzondere soorten als zwartmoeskervel, Judaspenning, muskuskruid, gulden boterbloem, winterpostelein, vingerhelmbloem, wilde cyclamen, sleutelbloemen, voorjaarszonnebloem, anemonen, etc.

Sommige bodembedekkende kruiden woekeren sterk : gevlekte dovenetel, hondsdrif, zwartmoeskervel, knolsmeerwortel, brandnetels en kleefkruid winnen het van de andere planten. Daardoor worden in de zomer de bosjes volstrekt ontoegankelijk. De voeding voor deze wilde groei komt uit de poep van vele tientallen kauwen, die in de nazomer overnachten in de bosjes en alles onderschijten. Bovendien wordt de stinzenflora ook bedreigd door opslag van bramen en klimop, zodat het de vraag is of dit moois wel allemaal blijvend is.

Op dit moment zijn de weelderige groei en bloei van sneeuwkllokken, lenteklokken, trompetnarcissen, boshyacinten, vingerhelmbloem, wintercyclamen en driekantlook nog steeds heel mooi en de moeite waard om te bekijken in Maart-April. Temeer omdat dit de enige plek op Texel is waar deze mooie planten op hellingen staan van het zand duin, waardoor je er van onder tegen aan kunt kijken, of juist van bovenaf er op neer kunt kijken.

In de bosjes en weiden wordt geen onderhoud gepleegd. 's Zomers wordt de weide gemaaid en soms worden er wat bomen in de bosjes gerooid. Van tuinieren is geen sprake : dat is in zo'n groot wild terrein niet te doen.

In Mei-Juni is de weide op z'n mooist, met orchideeën, weide koekoeksbloemen, kievitsbloemen, hoepelroknarcissen, dichtersnarcissen, grote pimperl, slanke sleutelbloem en vele andere bijzondere planten. In Juli bloeien Jacobkruiskruid, boerenwormkruid, duizendblad en wilde peen. Er vliegen dan veel weidevlinders.